725.

1022.

Mällestusse ramat.

725

Mällestusse ramat.

GELEHRTE ESTNISCHE GESELLSCHAFT zu Dorpat

von Prof. Carl Körber

Tarto liñnas 1851.
H. Laakmanni kirjadega trükkitud
ja temma jures müakse se ramat
7 kopp. höbbe eest.

№ 2635

Gegen den Druck dieser Schrift ist, nach vorgängiger Durchsicht, von Seiten des Livländischen Evangelisch-lutherischen Consistoriums nichts einzuwenden.

Riga Schloß, d. 27. Octbr. 1850.

R. J. L. Samson, Präses.

Sekr. Fliedner.

Der Druck ist unter der Bedingung gestattet, daß nach Beendigung desselben die vorschriftmäßige Anzahl Exemplare bei dem Dorpatschen Censur-Comité eingereicht werde.

Dorpat, d. 15. Novbr. 1850.

Censor Samson.

Eeskönne.

Se armas laps, kenne halleda surma luggust seie ramatusse saab kirjotud, sündis ilmale sel 6mal lehheku päwal 1824, ja heitis hinge sel 22mal Jürriku päwal 1839.

Siis (1839) sai se ramatokenne temma söbradele mällestusseks kirjotud: nüüd (1850) saab ta neile mällestusseks trükkitud.

Se kewwadene wolas wessi, mis ühhe lapsele olli surmajöeks, sai mitme lastele ellohallikaks Selle käest, kes

omma Waimo läbbi innimeste süddamed pörab, kui weeoiad omma tahtmisse järrele.

Rahho Jummalast iggaühhele, kes sedda ramatokest loeb öiges uskus, armastusses ja lotusses; ning weel kolm salmikest olgo temmale mällestusseks wäljawallitsetud: Ewes. 4, 5. — Joann. 13, 35. — Rom. 12, 12. — Amen.

Ingli ning lapse könne, tee peäl kirriko pole.

Ingel.

Kus sa lähhäd, lapsokenne,
ütle mulle, armokenne;
eks sa karda wet ja külma?
kus sa lähhäd? — se on ilma!

Laps.

Armas ingel, eks sa tea,
et ma ollen nüüd ka pea
seäl kus minno öppetaja,
polle kaugel temma maia.

Ingel.

Ei sa tedda sa weel nähha,
ei ta woi sul head tehha:
ütle, kus sa tahhad miñna?
eks ma wi sind isse siñna!

Laps.

Homme lähhän kori peäle,
töstan röömsast omma heäle,
kirr'kus Kristust kulutakse,
temma armo jaggatakse.

Ingel.

Kül sul homme kirr'kokellad
jubba Jummalaga hüüdwad!
oh mo armas Ewakenne,
kus sa lähhäd, lapsokenne?

Laps.

Pärrast kirr'kut koio pole,
maia eest ma kaňnan hole,
issa, emma önnistawad,
wennad, öed römustawad.

Ingel.

Ei sa nä kül issa, emma,
jubba kutsub isse Temma,
kes sind armastas jo enne;
kus sa lähhäd, lapsokenne?

Laps.

Siis ma otan monned päwad,
ning mo silmad röömsast näwad,
sündimisse pääw mul jouab,
siis mo Issand tänno nouab.

Ingel.

Ärra ota monned päwad,
kül so silmad pea näwad,
et se pääw sul enne jouab,
mis sind taewa pole nouab.

Laps.

Ingel, mis sa rägid mulle,
wata, kät ma pakkun sulle:
juhhata mind sillast ülle,
wötta sa mind omma sülle.

Ingel.

Ärra karda, Jesus hüab,
sinno hinge temma püab:
surmawallo ürrikenne,
taewaröom on iggawenne.

Wärrisedes astus peäle,
kissendas, ja töstis heäle,
kukkus sisse, laened katsid,
külma haua sisse matsid.

Monned sannad
ühhe armsa saksa preili kirjast.

Ewa tahtis Jummala kotta tulla, ja sai Jesusse hölma. Temma mötles, ma lähhän omma hingekarjase jure, agga temma sai omma iggawesse karjase jure. Kes teab, missugguse jöe sisse temma olleks kukkunud,

kui ta olleks seie mailma peäle jänud; ja missuggused laened need olleksid olnud, mis selle lapse hinge olleksid omma Onnisteggia jurest ärrawinud; agga need jöelaened, kus sisse ta nüüd läks, need on tedda weel öiete Jesu armosüddame külge pannud.

Se on kül ilmaasjata, et meie mötleme, et se lapsoke on kaua aega seäl külma wee sees ennast waewanud, ja suurt surmawallo tunnud: agga arwakem enneminne, et temma surmawallo olli ürrikenne; sest se kange tekäik olli temma ihho soiaks teinud, ja kui ta nüüd äkkitselt señna sisse kukkus, siis wöttis jo se ehmatus ja külm wessi kül pea keik temma mötted ja tundmist ning wallo ärra, ja rutto läks temma puhhastud hingekenne ülles selle iggawesse Jummala kotta, kus ta nüüd Alleluja ja kitusse laulo laulab iggawest ja löpmatta.

Kül teie öppetaja woib nüüd kurb olla; agga lass' ta mötleb se peäle, et nenda kui Maria istus Jesu jalge ees, ja kulis temma öppetust, et nenda ka Ewa ellab nüüd Jesusse hölmas, ja tunneb ning maitseb temma iggawest armastust.

Weel monned sannad Ewa polest.

Kui teised ikka otsinud seltsis käia kirriko pole, siis Ewa üttelnud: „Ei minnule ei olle ühtegi seltsi tarwis, kui ma kirrikusse lähhän.“ — Sest temmal olli jubba üks armas seltsimees, se Issand, kes tedda armastas.

Se walge rättik, mis temmal ikka Peas olli, kui ta kirrikusse tulli, se on temmal nenda armas olnud, et ta on üttelnud: „Kül se walge rättik on illus minno melest, ei minna muud ei tahhaks.“

Omma küllalaste wasto on ta üttelnud: „Kui minna öppisin laulma, siis öppisite teie ka; kui minna hakkasin kirjotama, siis hakkasite teie ka kirjotama; et minna nüüd ollen wötnud wösid kudduma, siis minge teie nüüd ka Maie jure öppima wösid kudduma.“

Kui öppetajat olli señna kaugele liñna kutsutud, saksa rahwale jutlust teggema, siis

ütles monni innimenne nalja wisi Ewa wasto: „Mis sa nüüd weel öppid need ued laulo-wisid: egga temma ennam taggasi ei tulle.“ Agga Ewa kostis wasto: „Minna öppin ikka, sest nemmad on minno melest armsad.“

Temma emma on wägga rahhul sellega olnud, et temma laps on öppetaja jures kirjotusse ja laulmisse kolis olnud, ja on üttelnud: „Nüüd on ta nago luggemas olnud.“

Wimist korda, kui ta kirrikus olli, siis öppetaja walmistas laua rahwast selle salmi sannaga:

Jesus, tulle minnule,
jä mo jure järgeste,
tulle hinge peästia,
keige parrem söbber ka.

Ja se sanna olli nenda selle lapse südda-messe läinud, et ta weel koddo ikka räkinud, ja teistele selletanud.

Kül sesamma laulosanna sai pea töeks ka temma ennese kohta.

Kirrikus ütles ta: „Jesus tulle minnule.“

Koio pole miñnes: „Jä mo jure järgeste.“
Surmawallus ohkas ta: „Tulle hinge peästia!“
Ja taewa römus: „Keige parrem söbber ka.“

Ühhe mamehhe kirjast.

Se on murre leht, ja Ewa leinamisse pärrast: nüüd olled sinna ärraläinud. Se külla on kolle, kus sees ma ellan; se Ma on tühhi, kus peäl ma käin; se murre teeb mind rummalaks.

[Agga mötle, armas hing, et se murre peab sind targaks teggema, et sa tead, kuida Jesus ütles: „Minna tahhan, et seäl kus minna ollen, peawad ka minno ommad ollema.“]

[Nüüd tahhan minna sedda kirjotada, mis üks armas luggeja tüdrek on ommast süddamest kirjotanud, agga nimme ep olle tarwis teäda, kül se Issand teab temma nimme, kes temmale andis nenda kirjotada.]

Armas hingekarjane.

Rüüd on meil wägga kurbdus ja halle meel, et se armas laulja on nenda hirmsa surma sisse sanud. Agga meil peab ka rööm ollema, et se hirmus surm on temmale iggawest ello tonud, sest Issandal olli se surm enne teäda, kui ta emma ihhusse sai. Kui nüüd se armas laulja hakkas omma issa maiast tullema, ja römustas omma süddame sees: „Rüüd lähhän ma jälle selle armsa hingekarjase maiasse laulma ja kuulma ja öppima, ja tahhan senna ömaiale jäda;“ ja Issand watas omma armosilmaga ja mötles: „Sinna waene laps römustad, ja arwad ennast öppetaja maiasse laulma minnewad, ja tahhad senna ömaiale jäda: kui sa teaksid, kelle jure sa tänna laulma lähhäd, ja kus ööd ei olle ennam, sul peaks üks teine rööm ollema. Sinnul on jubba rööm, et sa arwad ennast senna pattuste seltsi laulma minnewad: kui suur rööm sul siis olleks, kui sa teaksid, et weewood ja Issanda käed ootwad sind, ja keik inglid römustawad, ja laulwad, ja nago hüüdwad: „Rutta, lapsoke, Issand otab sind.“

So ihho kukkub silla peält,
ja Jesus wöttab wasto seält;
se ihho jääb kül weesse,
ja hing läh̦h̦äb taewa seltsisse.

Kui Ewa läks siit ilma seest,
siis laulis ta weel süddamest:
nüüd läh̦h̦än ilmast römoga,
mo Jesus wiib mind süllega.

Mo asse on nüüd walmis seäl,
kus Jesus istub troni peäl.
Amen.

[Ma tahhan nüüd sedda salmikest pissut ümberseäda, et sedda woib laulda selle wisi järrele: „So hing, oh Jesus, tehko mind.“]

I.

So ihho kukkub silla peält,
ja Jesus wöttab wasto seält;
so ihho jääb kül weesse,
so hing, se läh̦h̦äb taewasse.

2.

Kui Ewa läks siit ilma seest,
siis laulis ta weel süddamest:
nüüd lähhän ilmast römoga,
mo Jesus wiib mind süllega.

3.

Mo asse on nüüd walmis seäl,
kus Jesus istub troni peäl:
seält kutsun ma nüüd koggodust:
oh tulle, maitse önnistust!

Üks laul,

mis mamehhe süddamest on tulnud, kes sedda lapsokest armastas.

1.

Mul surnoaed on armsaks nüüd,
mo armsam söbber maggab seäl,
kui minna temma liggi saan,
ma lähhän tedda watama.

2.

Mul halle meel ja kurwastus,
mo silmad järgest nuttawad,
kui mötlen omma söbra peäl,
et ta nüüd maggab haudas seäl.

3.

Ma tullen kotto murrega,
ja sedda teed käin nuttoga,
mis enne käisin lauloga,
kui olli temma ellamas.

4.

Kui rahwas minno seltsis käib,
siis kuiwab wessi silmist mul;
kui agga jälle üksi jään,
siis jälle nuttan ärdaste.

5.

Oh Jesus, Jesus, anna tal
seäl önsam ello olla ka,
kus Issa ees seäl römoga
ta laulab ingli seltsiga.

6.

Kül pea lähhän minna siit,
ja öhkan omma Issa ees,
et patto koormast peästaks mind,
ja taewarömo annaks mul.

[Issand andko sulle wiimselt sinno süddame pallumisse järrele. Amen!]

Ewa sadab Ellole ramat.

Ödde Ewa laulab taewas,
minna waene nuttan waewas;
Jesus, wötta mind ka ülles,
hoia mind ka ommas sülles.

Maiele.

Tänno, armas Ewa, sulle,
et sa saatsid ramat mulle;
nüüd ma loen iggapääw,
siis mul löppeb rist ja waew.

Annele.

Ewa joudis minno ette,
satis ramat minno kätte,
ütleb: Surm on ürrikenne,
taewaröom on iggawenne.

[Nüüd on weel monned salmid Ewa mällestusseks — lastele, mis nende kingitud ramatude sisse said kirjotud.

Ewa ütles: „Wiimselt wöttan,
ma keik lapsed kori peäle.“
Nüüd ma Ewa pole töttan,
temmaga seäl töstan heäle.

Jummalaga jätsid sinna,
silmaweega otan minna,
et mul tulleks tunnike,
kus ma üllestousen ka,
ütlen sulle römoga:
„terre, jälle, Ewake!“

Talleke läks koio pole,
armsast hüdis karjane:
„Nüüd ma isse kannan hole,
et sa jääd mo lapsoke.“

Peaks ma Ewat nähha sama,
ta jääb armsaks minnule;
ramat satis römustama:
„tänno, Ewa sinnule!“

Mul appi, Jesus, tötta,
ja armsast mind ka wötta,
et pea olleks ma ka seäl,
kus laulab Ewa ingli heäl.

Ewa ihho maggab nüüd,
temma hing läks taewa siit,
seäl ta laulab üllewel!
Olleks ma ka pea seäl.

Wessi wöttis Ewat ärra,
ei ta kule ilma kärra:
Jesu hölmas laulab ta
röömsaste ja löpmatta.

Lilleke on langenud,
närtsis, joudis surmale:
agga hing on üllendud,
laulab taewa Issale.

Kui ma wöttan ramat kätte,
nago astuks Ewa ette,
laulaks ingliheälega:
„taewaröom on löpmatta.“

Jummalaga, Ewakenne,
sinna taewa lillikenne:
Jesu aedas öitsed sa
iggaweste löpmatta.

[Se salm, mis nüüd tulleb, sai pärrast kirrikut ühhe lapsele antud, kes kirjotust moistis keige selgeminne luggeda, sel pühhapäwal kui essimest korda tullid lapsed altari ette.]

1.

Tänno, issa, emma sulle,
et sa andsid lubba mulle
sure koggodussega
pühha kotta tulla ka.

2.

Kui se pääw nüüd jälle jouab,
siis mo südda römsast nouab
señna, kus mo Jesuke
kutsub: „Tulle, lapsoke!“

Monned kirjad,
mis koggodusse nored hinged on omma öppetajale tonud Ewa mällestusseks.

Nüüd on Ewa seäl taewas, ja nääb omma keige parremat söbra: „uus kirrik seisab temma ees, ja paistab koido walgusses, ta ruttab altari ette lauldes ja öiskades: Alleluja.“ Temmal on seäl illusamad inglide lauloheäled kuulda, kui need, mis siin Ma peäl on.

Nüüd on mo kurbdus suur. Ei olle ma sel näddalil sönud muud kui hinge piddeks, agga ei se sa tedda mitte taggasi. Peaks temma mulle unnes näitama, missugguse kohha peäl temma on. Kas mo murre peaks siis wähhemaks minnema, ehk mo süddame waew wähhenema, kui ta nüüd tänna saab hauda pantud, ja se haud on illusaste ehhitud, ehk mo südda jääb siis rahhule, et ma mötlen: nüüd ta maggab rahhoga, ei kule ilma mürrinat. — Sest meil keikidel on kord

seña ärramiñná, ja meie ei tea mitte, mis surm meil ees on; agga sedda ma tean, et temmal seäl parram ja önsam olleminne on, sest ta saab seäl nüüd nähha se tal, mis sai ärratappetud, agga mis on ka üllestousnud ja taewa läinud. Kül woib ta seäl röömsast laulda Alleluja. Amen.

(mamehhe kirjast.)

Issand, walmista mo süddant pühha kotta tullema. Ärrata keik, kes patto unnes maggawad, et üllesärkaks, ja tunneks, et Issand on liggi keikidele, et nüüd on Issand Ewat kutsunud. — Issand, hallasta meie peäle, ärra lasse meid mitte hukka miñna mailmaga.

Armas öppetaja.

Minno südda on kül wägga kurb; minno meles on keik need armsad kousollemissed, kui ta siin olli, ja ma korra siin käisin. Ta kirjotas mulle kaks salmikest sest armsast laulust, mis temma ikka laulis: need on mul parraaego alles, agga sest on mo südda römus: „Oh sul on hea, hea on sul, oh saaksin ma ka seña; — joua aeg, ja wi mind

senna, kus meid surm ei lahhuta.“ — Kui ma sedda mötlen, siis mo südda nago tunneb römo: oh, siis olleks keik wägga hea! agga meie olleme wägga nödrad.

(Jaan.)

Oh minno armas öppetaja. Sedda römo ei olle meil mitte ennam, mis meil enne olli, sest nüüd on meie keige surem röom läinud. Ewakenne, miks sa teggid mulle nüüd nenda suurt kurwastust, sest sinno pärrast ma wägga kurwastan. Ma mötlen allati sinno peäle, ni mittokord, kui selle silla ülle lähhän, siis on minnul wägga halle meel, ja kui armas ollid sa minnule. Ewa, ma armastan sind wägga süddamest. Tänna ma käisin sind watama, kus sa maggad.

(M. Mai.)

Oh minno armas öppetaja. Nüüd on üks kallis hing siit koggodussest ärrawoetud selle sure koggodusse sisse, kus on se iggawenne ello. Minnul on selle ülle wägga kurb meel, et se armas Ewa on ühhe äkkilisse surmaga siit ilmast ärraläind. — Armas

öppetaja, minna pallun teid, kas teie woite minnule monda sanna kirjotada Ewa mällestusseks.

(Marri.)

Oh minno armas öppetaja. Kui kurb olli minno südda minnewal pühhal, et minna ei saand seie tulla, et minno hing need armosanno ei kuulnud egga sedda lauloheält. Minno südda olli wägga raske. Oh, mis mapeälne laul selle taewase laulo wasto on: nüüd Ewa laulab ingliheälega taewas. — Ürrikenne ja lühhikenne on mailma ello; agga seäl on se iggawenne ello, señna me peame iggaüks minnema. „Siin on agga murre, kurwastus ja wigga, agga taewas polle sedda karta, seäl woid sa rahhus römul seista.“ Armas öppetaja, ärge pange pahhaks, et se kirri ei olle illus, se on ruttega tehtud widdewikko aego.

(Jaan. N.)

Temma teädis, et temma tereis hakkas löppema, temma walmistas ennast koddo pole, nüüd on ta koddo römoga.

Siin ikka tee peäl olleme,
siin ikka käime emale
senni kui same koio;
seäl on mo himmo ammoge,
ei ma sest ennam holige,
mis kadduw on, ja hukka lääb,
ma himmustan, mis ikka jääb.

Minna kirjotan sest, kui ma essite kuulda sain, et Ewa on ärraläind: ei ma moista üttelda, kui kurwaks ma sain. Enne meie öhto räkisime, kui me ellame, siis me lähme Ewa jure öppima monne sannakesse, ja monne laulowisi. Touseme hommiko ülles, jubba saime kuulda: Ewa on ärraläind. Mis minno südda siis ütles, siis ei maksnud ennam middage.

(N. Tio.)

Sinna, se armo Issand, tahhad keik murret wähhendada; siis wötta ka sedda murret minnust ärra, mis mind wägga kurwastab ja waewab; sest minna ei woi mitte sedda ärraarwata, kui se laps nenda minno meles seisab. Ewakenne, minna mötlen allati sinno peäle. Oh minno armas Ewakenne, kui

armas olled sa nüüd minnule, ja kui sa alles Ma peäl ollid, siis ma ei moistnud sind mitte nenda armastada. Ewakenne, sa tead, et ma sind wägga armastan; miks sa läksid nenda rutto ärra; mikspärrast sa leggid mulle ni suurt kurwastust.

(N. Mai.)

Lapse kirri.

Oh minno armas öppetaja. Kui armas en se piibliramat, kui ma sedda loen, siis mötlen:

Oh minno armas Ewakenne,
sa maggad rahhus mulla sees,
millal saan ma nähha sind,
kül on mul iggaw odata.
Pühhi ärra ommad silmad,
olle wallus rahhulge,
kelle pärrast sinna nuttad,
jo läks ilmast ärra se.
Oh se maggus heäl ja sanna,
keik mis temmast kenna olli,
temma römus näggo se
maggab mullas, pörmusge.

Armas öppetaja, ärra panne pahhaks, et se on wägga seggane kirri.

(öe E. kirri.)

Teine lapse kirri.

Oh minno armas öppetaja. Römoga tulleme öppetaja maiasse, agga kurwa melega lähhäme taggasi. Agga siis olli mettel suur rööm, kui Ewa ellas, et Ewa olli wannem ja targem, Ewa olli julge surmani, agga meie olleme rummalad ja arrad. Kui meie näme, et üks innimenne wasto tulleb, siis meie mötleme, kes teab, mis ta rägib, ehk ta ütleb: Teie käite sedda teed, mis Ewa käis, ja leidis surma. — Ja neid on kül, kes sedda ütleb: agga ma mötlen, ta leidis ello ja mitte surma. Ma lodan selle kalli sanna peäle: „Inglid laulwad körges taewas, ehk meie weel siin Ma peäl waewas, kül pea olleme ka seäl.“ — Minna tännan öppetajat süddamest, et öppetaja minnule ue testamenti on Ewa mällestusseks kinkinud; kui ma kurwastan Ewa pärrast, siis se Jummala sanna römustab mind.

(K. S. An.)

Monned salmid ja sannad,

mis on leitud pärrast temma surma, ühhe pissokesse ramato sees, mis ta ennesele olli kirjotanud.

Oh Issand, üllenda meie süddamed senna iggawesse römopaika, kus lauldakse: „Oh kui önsad on need pühhad taewas.“

Issand, hallasta meie keikide peäle, kes tänna sinno kotta on tulnud; ärra lasse ühtegi hukka minna, önnista keike, et meie keik saaksime senna iggawesse kotta.

Nüüd minne waikse hauasse,
sa Loja kallis semeke,
üks parrem mailm pärrib sind,
on sulle nüüd so emma rind.

[Need teised salmid on keik wägga armsad, — agga se kirri on seggane; kui siis kellegil on se täis laul, siis pallutakse, et ta sedda öppetajale nähha tooks.]

Kus olled nüüd, seäl kaswad sa,
seäl könnid taewalistega;

siin sinno järrel nuttame,
sa läksid ingli seltsisse;
Ei meie melest kau sa,
so kalli palle näoga;
sa ello palmid pakkud meil,
ja hüad: rahho saab ka teil.

Jutlusse sannad. — Ükski ei woi Jehowat ärraarwata, agga iggaüks woib tedda armastada.

Kui mo südda külmaks lääb, kus ma waene siis kül lähhän!

Kui südda pölleb, siis Issand tulleb.

Mo Issand, kes on taewa läinud, se walmistab mul asset seäl.

Otsi omma Issandat, senni kui tedda kätte saad.

[Se armas lapsoke on ka need selletusse sannad ikka seña jure pannud, siis woime meie arwata, missugguse tähhele panneja melega temma kirrikus on kulutamist omma süddame sisse wötnud. Monni wannem kuulja seisab ehk istub kirrikus, agga ei panne middagi tähhele; agga egga nisugguſed pahhad kuuljad ei sa ka seña, kus Ewa kuleb nüüd Jesusse armoheält.]

Mötted söbra hana peäl.

[Sedda laulo lapsed armastasid wägga laulda ühhe wisi järrele, mis öppetaja olli nodide peäle üllespannud. Üks Sarema öppetaja on sedda laulo saksa kelest Ma kele ümberkirjotanud, ja minna pannen nüüd löppetusseks need salmid seie ramatusse, mis koggodusse lapsed keige ennam armastasid laulda, — surnoaedas, ja kirriko tee peäl läbbi metsa käies, ja koddo, ning kus agga se Waim nende süddamed ligutas.]

Et magga! kül so wodi külm
ja kowwa liiw' ja kiwwine;
so ärrawässind selg ei tunne
ühtegi sest. — Et magga peäle!

Kui ka so katteks raske muld
süddame peäle koormatud,
sa maggad rahhus ja ei tunne
ühtegi sest. — Et hinga peäle!

Mo palwet: hoitko Jummal sind!
mo öhkamist ei kule sa.
Kas olleks parrem, kui sa kuleks?
Töeste mitte. — Siis hinga peäle!

Oh sul on hea, hea sul!
kui agga ma so jure saaks,
siis olleks keik jo öige hea,
rahholist hingada ühhes kous.

Ja mis sind enne kurwastand,
sind waewand warra hilja ka,
sest — olgo Jummalale tänno! —
olled sa peäsenud waikses hauas.

Ja kui se pühha pääw on kä' —
hommiko laulo lauldakse —
siis touseme kül ingli heälest
teine teisega röömsast ülles.

Uus kirrik seisab meie ees
ning hiilgab koido walgusses,
siis ruttame altari ette
lauldes ja öiskades: Halleluja!

Armas Issand, Jesus Kristus, anna, et meie keik ommas süddames hoiaksime sinno kallis sanna Matteusse Ewangeliumi sees 18 peatük 3 salm. Amen.

Surnoaia laul,

mis lapsed armastasid surnoaedas laulda, kui nad metsast lilled tonud, Ewa haua peäle pannema öied, ja temma risti peäle lillekronid.

1.

Sa meie lotus, Jesuke,
so jures on nüüd Ewake:
ta laulab taewakori peäl,
ning temmal on nüüd ingliheäl,
ja keik need pühhad inglid laulwad ka
se önsa lapsega seäl löpmatta.

2.

Kül taewas mötleb Ewake
ka meie peäle armsaste,
ja römustab, kui temma nääb,
et temma mällestus ka jääb
se koggodusse laste süddames
kül koddo, kirr'kus, lauldes palludes.

3.

Se terra pandi mullasse,
sest kaswab willi taewasse,
ja surmatunnil tullewad
need inglid siis ja kutsuwad
meid keik, kes silmaweega külwame,
et Jesu rikis röömsast leikame.

4.

Siin maggad sa nüüd Ewake,
sa taewa Issa öieke:
sest tome lillid sinnule,
mis on meil muido waestelge
kui lilled ja weel selget armastust,
se jääb sulle nüüd ja iggawest.